

въ нѣкоя глава — поне той не би се одържалъ отъ такава опасна съблазнь на негово мѣсто. Ораторътъ се спрѣ и съ спокойно-ироническо лице чакаше утихване, за да продължава. Но Събранието закипѣ, прифанато отъ полудатани бѣсна умраза, избухна бурята... Отъ думи дойдохъ на заканителни движения, на сочене юмруци, на свирѣпо махане ржцѣ, на тупане и блѣсъкъ съ краката.

Единъ господинъ съ голѣма глава, съ пълно, почървенѣло отъ ядѣ лице, наеженъ, като глиганъ, ревящъ ужасно, скокналъ правъ, думаше нѣщо на оратора, което потъваше въ мѣлвата, и яростно удряше банкатаси, която трѣщеше подъ желѣзния му юмрукъ и отфърляше книжата, що стояхъ на нея.

Тая ураганска сила фащаше мѣсто за десетъ депутатски гърла, а юмрукътъ му би убилъ единъ биволъ.

Кардашевъ вътрѣшно си каза, че ако би билъ депутатъ, той непрѣмѣнно би си избралъ най-далечното мѣсто отъ тая стихия...

Не по-малко живо участие зимаше въ караницата единъ другъ великанъ, само съ по-човѣшка физиономия и съ по-голѣмъ търбухъ. Той, влѣзналъ въ кулоара, неустрашимо се пулеше на първия, съ признаци на ужасенъ гнѣвъ и блѣскаше чинътъ на съсъда си, комуто прѣмаза ржцѣтъ съ единъ новъ ударъ на дѣсницата си.

Другъ единъ тщедушенъ и малъкъ господинъ испущаше пронизителни остри писъци къмъ нѣкого си, за нѣщо си, безъ да бжде залѣлѣженъ отъ никого. Той напраздно стрѣляше свѣткавични погледи и търсеше да срѣщне нѣкои чужди — за да видатъ колко е гнѣвенъ — но никой не обърна внимание на него и той сѣдна безнадѣжно.

На най-заднитѣ чиновове, единъ усамотенъ депутатъ, несъразмѣрно кжсъ и дебелъ, реवेशе, като единъ Стен-